

VILÁGPÓSTA

Újfolyam, VII. évf. 1. sz.

A verbita missziós szervezetek lapja

2011. tavasz

Minden
nemzetből,
törzsből
és nyelvből
(Jel 7,9)

MISSZIÓS IMAKÖZÖSSÉGEK – VERBITA BARÁTI KÖR – HÍREK A VILÁGMISZIÓBÓL

2 Isten meglepetése Pécsen

Évente két alkalommal látogat plébániára a Názáret Missziósház egész közössége és segítői. Városi és falusi plébániára egyaránt eljutottunk már. Mindig ugyanaz az örömhír, de mindig más módon, más légkörben átadva.

Legutóbb Pécsen jártunk, a Jézus Szíve-plébániára kaptunk meghívást. Ennek a néhány napnak emlékét nehéz lenne egy oldalon visszaadni, ezért szeretném csak a számomra legmaradandóbbat kiemelni.

Isten különleges meglepetéseket készített számunkra azon a hétfőn. A XX. század elején épült Pius-templomot és a hozzá tartozó gimnáziumot, amely ma a pécsi egyetem természettudományi karának ad otthont, a jezsuiták vezették a szerzetesrendek feloszlataáig. Később az

egyházmege vette át az egyházközség vezetését, amelyhez ma öt templom és kápolna tartozik, valamint több ezer hívő mindennapjait segítik a plébánián élő atyák.

Jelenleg négy pap segíti a plébánia életét, *Kvanduk Frigyes* plébános, *Lőrincz Sándor* aranymisé, *Király József* káplán és *Lovász Zsolt* újmisé lelkészek. Király József atya meghívására érkeztek a verbita atyák és testvérek, a missziós nővérek, az ifjúsági csoport (IVM), valamint az Új Jeruzsálem közösség tagjai a plébániára novemberben. A helybeli atyák és hívek háttér munkájának és vendégszeretetének köszönhetően nagyon sok helyre eljuthattunk, és sok olyan találkozásban lehetett részünk, amely során mi magunk is testileg-lelkileg épülhettünk. Ezúton is szeretnénk hálát adni Istennek értük, és megköszönni nekik jószágukat és nyitottságukat.

A missziós hétfő alkalmán nagyon fontosak a találkozások, amelyekkel hozzásegítjük az embereket, hogy az egyház egyetemességének, valamint a külső és belső misszióknak a gondolatát elsajátíthassák. Találkozunk óvodásokkal, iskolásokkal és gimnazistákkal, egyetemistákkal és ifjúsági csoportokkal, lakás otthonokban élő fiatalokkal, plébániai közösségekkel és idősökkel egyaránt. Szívesen látogatjuk

a korházakban fekvő betegeket, és a sérült gyerekeket is, akiktől ezen a missziós hétfőn is rengeteg szeretetet és örömet kaptunk.

Ezen a néhány borongós novemberi napon a találkozás a pécsi keresztény családokkal és közösségekkel mindannyiunkat mélyen megérintett. Amikor napközben volt egy kis időnk kicserélni tapasztalatainkat, meglepődtünk azon, hogy valamennyiünket olyan családok fogadtak be, ahol

legalább három-négy gyermek van. De találkoztunk olyan családdal is, ahol kilenc gyermeket nevelnek a szülők.

Egy különleges és mélyreható élményemet szeretném megosztani: amikor csütörtök este megérkeztünk a plébániára, mindenki azt fűrkészte, vajon kinél kap majd szállást. Hárman kerültünk egy család-

hoz, pontosabban nem is egy családhoz, hanem egyszerre négyhez! Ugyanis négy katolikus házaspár, akik egy felnőtt hittan csoport tagjai voltak korábban, egy telken építkeztek. Mindegyiküknél legalább négy gyermek van. Van egy kis épület a telek alján, ahol minden csütörtök este a legkisebektől a legnagyobbakig mindenki összejön, és együtt imádkoznak, a közös imádságot pedig vacsora követi.

Számomra különleges meglepetése Istennek, hogy belecöppenhettünk ebbe az egyszerű, őszinte és meghitt közösségi életbe. A másik dolog, amit szintén az ő életközösségüket látva értettem meg, az a tény, hogy egy család akkor tud igazán kibontakozni, ha megosztja életét más családokkal. Olyan érzés volt ez, mintha Szent Pállal meglátogathattam volna valamelyik kis-ázsiai közösséget. Bárcsak minden seminarista és keresztény fiatal részesülhetne Istennek ilyen különleges kegyelmében!

A családok évében imádkozunk új barátainkért is, hogy erősítse meg őket az Úr szeretetben, hűségben, egymás iránti nyitottságukban és odaadásukban. Bízunk benne, hogy nemsokára új missziós imaközösséget és ifjúsági csoport is köszönthetünk Pécsen.

Pisztora Ferenc SVD

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele

E-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.

Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: P. Juhos Ferenc SVD tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Rochlitz Bernadett

Rendi konzulens: Burbela Gergely SVD

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,

tel.: 1/424-5668 vagy 30/418-9196

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita missziókkal

P. BURBELA GERGELY SVD: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,

tel.: 1/424-5668 vagy 30/418-9196

TÓTH ZOLTÁN SVD: 9730 Kőszeg, Park u. 1., tel.: 94/562-205

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314

Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

A család befogadja és továbbadja Isten Igéjét

Napjainkban a televízió és a számítógép világa sokkal nagyobb hatással van a gyerekekre, mint a szülői példamutatás és nevelés. Ezen mindenképpen érdemes lenne változtatni, mert azok a dolgok, amelyek e csatornákon áramlanak, korlátozás és válogatás nélkül elérhetővé váltak, és irányítják a fiatalok gondolkodását. Megtalálható ezekben az erőszak és az erkölcstelenség minden formája, és a szülői nevelés helyett olyan nevelést adnak, amely rombolja a lelki életet.

Néhány jó tanácsot szeretnék adni a szülőknek gyermekeik neveléséhez.

Ne essenek abba a hibába, hogy vizet prédikálnak és bort isznak. Nyilvánvaló, hogy személyes példaadással már jócsabban várhatjuk el a gyermekektől, hogy vallásos életet éljenek. Ne legyenek a szülők szeszélyesek. Gondolják át, hogy mire is akarják nevelni, hová akarják vezetni gyermekeiket. Érezniük kell a gyermekeknek, hogy a szülő a barátjuk is, akivel megoszthatják ügyes-bajos dolgait. Ez nagyon fontos azért is, hogy a fiatalokban egészséges istenkép alakuljon ki. De ez a barátság tartalmazzon tiszteletet, mind a gyermek, mind a szülő részéről, és ne fajuljon alpári haversággá. A gyermekeknek a felnőttek segítségével meg kell tapasztalniuk, hogy Isten a szeretet.

A keresztény család oly mélységesen oltódik be az egyház titkába, hogy a maga eszközeivel részt vesz annak üdvtörténeti küldetésében. Befogadja és továbbadja Isten Igéjét. Így napról napra egyre inkább hívő és igehirdető közösségé válik.

Az evangélium befogadásának és hitbéli érettségének a mértékében válik a keresztény család igehirdető közösséggé. Az egyházhhoz hasonlóan a családnak is olyan helynek kell lennie, ahol továbbadódik és meggyőzően fölfénylik Krisztus feltámadásának örömhíre. Abban a családban, amely tudatában van e küldetésének, a család minden tagja hirdeti és egyúttal át is veszi egymástól az evangéliumot. Nemcsak a szülők adják át gyermekeiknek az örömhírt, hanem viszont: a gyermekek is különös elevenséggel ajándékozhatják azt szüleiknek. Az ilyen család más családok és egész környezetük számára is hirdeti az Igét, hirdeti az örömhírt: Ne féljete! Krisztus feltámadott!

Kegyelmekben gazdag húsvéti ünnepeket kívánok minden kedves olvasónknak!

P. Juhos Ferenc SVD tartományfőnök

Mihály atya Budapesten született 1929. február 26-án, gyermekkorát Fertőszéplakon töltötte. 1939 augusztusában érkezett Kőszegre mint elsőosztályos gimnazista, missziósnövendék. Ahogy az akkoriban szokás volt, az ötödik osztály elvégzése után, 1944-ben megszakította gimnáziumi tanulmányait a noviciátus szigorú évének elvégzésére. 1946. december 8-án tett először fogadalmat. 1949-ben több társával együtt átszökött Ausztriába, a mödlingi St. Gabriel Missziósházba, de mivel feltűntek az orosz tit-

In Memoriam P. Gréger Mihály SVD

kosrendőrségnek, arra kényszerültek, hogy tovább szökjének az amerikai megszállási övezetbe. Ekkor fogták el őt és két társát a zónahatáron.

A vasi megyeszékhelyen töltött nyolc hónapi börtönélet után a szombathelyi szemináriumban folytatta teológiai tanulmányait, majd annak felszámolása után a budapesti központi szemináriumban. 1953-ban szentelték pappá, és ezt követően három évig Letenyén volt káplán. A forradalom leverése után ismét átlépte a határt, most már szerencsésebben.

Stockerauban volt a menekült magyarok lelkipásztora másfél évig, majd 1959-től a bécsi egyetemen építészettanult. A diploma megszerzése után, 1963-tól a Róma közelében fekvő Nemi városkában a rend főépítészé mellett dolgozott, 1972-től pedig ő maga töltötte be ezt a tisztséget.

Sok ország missziói számára tervezett templomokat, rendházakat, isko-

látat, irodaépületeket. Legszívesebben a tajpei Fu Jen Egyetem épületeinek a tervezésére emlékezett vissza. Sok helyen személyesen is jelen volt az építkezésen, így Ghánában, Kongóban és Indonéziában is. 1991-ben érkezett ismét haza Kőszegre, ahol az első időben a volt bencés székházban lakott, majd 1994-től a Szent Imre Missziósházban. Több mint tíz évig lelkiismeretesen látta el a portás, telefonközpontos és az esti konyhai feladatokat, valamint örömmel dolgozott délutánonként a kertben. 2010 tavaszán az egészsége megromlott, ezért először hónapokig feküdt a szombathelyi kórházban, majd a szakápolás miatt a székesfehérvári papi otthonba kellett költöznie. Itt tért vissza teremtőjéhez december 30-án.

Adja meg számára az örök boldogságot a Mindenható, akit egész életében szolgált!

Tóth Zoltán SVD

Sok napsütés, sok hús, sok nevetés

Nekünk, európaiaknak sajnós csak napi 24 óránk van, a braziloknak szerintem dupla annyi.

Ha elmegyek családot látogatni, három-négy órára ott felejtődöm.

Beszélgetünk, viccelődünk, örülünk egymásnak.

Oi! Como vai, tudo bem? Ez igen gyakori köszöntési forma Brazíliában. El kellett teljen majdnem fél év, amíg ezeket az egyszerű szavakat ki tudtam mondani gondolkodás nélkül. Miért? Mert nem mindegy, hogyan ejtjük ki a szavakat: mint külföldi, vagy mint „hazai”? Amikor ezek az egyszerű dolgok spontánul jönnek, akkor az ember már nyugodt lehet. Nem fog megfoglalni a mély vízben sem. Velem is így van. Nyugodt meg boldog vagyok, mert megtanultam „úszni” a brazil „óceánban”. Még (és nem már csak) hat hónapom maradt hátra a tengeren túli gyakorlatomból, ezért az időt próbálom minél jobban kihasználni. E hat utolsó hónap egyszerre öröm és fájdalom. Öröm, mert hamarosan ismét találkozhatom a családommal, a rendtestvéreimmel és a barátaimmal. Fájdalom, mert megint itt kell hagynom olyan barátságokat, kapcsolatokat, amik nagy hatással voltak és vannak az életemre. De ilyen a misszionáriusi élet, ami nagyon szép élet.

Mit csináltam az elmúlt hónapokban? Épültem. Testileg és lelkileg. A jó táplálkozás segített egy-két kilót felszedni. Lelkileg: a sokszínű (és nem kétszínű) munka nagyon sokat segített. Az elején bánkódtam, hogy miért nem vagyok pap, mert akkor többet tudnék csinálni. De most visszavonom az akkori szavaimat. Rájöttem, hogy mindennek megvan az ideje. Papként nem lettek volna meg ezek a jó tapasztalataim, amiket kispapként volt szerencsém átélni. Dél-Amerikában a pap nagyon tisztelt és fontos személy. Ezért előtte nem mondanak trágár szavakat, meg a viselkedésük is más. Így kispapként át tudtam élni hétköznapi helyzeteket is. Kispapként egy nagyon fontos erényt tudtam elsajátítani: a türelmet. Mi, európaiak ezt kissé elfelejtettük

Ott mintha a nap kétszer olyan hosszú lenne...

gyakorolni. Főleg mi, fiatalok. Itt, Dél-Amerikában hozzá kell szokni a türelemhez, mert ha nem, idegromccsá válik az ember.

Idő

Itt senki sem siet. Az elején ez nagyon zavart, mert soha nem szerettem késni, soha nem szerettem várni. Nekünk, európaiaknak sajnós csak napi 24 óránk van, a braziloknak szerintem 48. Érdekes, hogy mindenre van idejük, senki sem siet, senki sem stresszel, és mégis haladnak előre. Ha elmegyek családokat látogatni három-négy órára ott felejtődöm, beszélgetünk, viccelődünk, örülünk egymásnak. Már a gyerekeket megtanítottam mondogatni a szülőknél, amikor már nagyon sokáig ott felejtődöm: „Apu, anyu, gyertek, feküdjünk le, hogy a vendég haza tudjon menni”. Eddig soha senkinél nem éreztem magam vendégnek. Ezért olyan nehéz egy ilyen látogatás után „haza menni”. Mindig azt szokták mondani, hogy: „a casa é sua, a esposa é minha!”, vagyis: a ház az tiéd, a feleség az enyém. Ez vicces (tipikus brazil), de jelzi, hogy milyen a vendégszeretet meg a barátság.

Étkezés

A brazilok nagyon szeretik a grillezést. Sok az ünneplés, bulizás. Hétvégén ez nélkülözhetetlen. Rengeteg húst esznek. Vannak olyan éttermek, amiknek a neve churrascaria. Ezeknek az a jellegzetességük, hogy az ember annyi húst eszik, amennyit csak bír (ez

irreálisnak tűnik, de valóban így van). Van ott sertés, marha, csirke, bárány. A másik jellegzetesség az ár. Míg Európában talán mindez belekerülne egy fél fizetésbe, itt nagyon olcsó. Mégis kevés a kövér ember. Oka a foci.

Karácsony

A karácsonyi jászol nagyon fontos. Már advent előtt elkészítik a templomokban, házakban. Nagyon szépek! A házakat feldíszítik égő lámpákkal, egyéb dekorációkkal. A karácsonyi ünnepségben nincs semmi különös, hasonló az otthonihoz. A legfőbb furcsaság, legalábbis nekünk, a nagy meleg és a hó hiánya. Karácsonykor a családok együtt ünnepelnek, karácsony után pedig nagy népvándorlás kezdődik. Mindenki leutazik a tengerpartra. Ez nagyon kellemes, és némi vigaszt nyújt a hó után sóvárgóknak.

Nehézségek

Azért nem minden szép és könnyű. Vannak ám olyan dolgok, amik ezt a szép országot és ezt a vidám nemzetet megosztják. Az egyik a szegénység. Még mindig hatalmas a távolság szegény és gazdag között. Aki szegény, nagyon szegény, aki gazdag, nagyon gazdag. Mindig vannak kezdeményezések, amik próbálják csökkenteni a hatalmas társadalmi különbségeket, de eddig eredménytelenül. A gazdagok nagyon sok földet birtokolnak. Van például olyan földbirtokos, aki annyi földet birto-

→ kol, mint egy kisebb európai ország. Egy másik nehézség a drogfogyasztás. Nemrég Rio de Janeiróban kisebb háború tört ki a fegyveres testületek és a droggereskedők között. Húsz tonna drogot koboztak el a rendőrök. Ez rengeteg. A nagyvárosokban gyakori az erőszak, sok a fegyver, sok a halál. A kisebb települések biztonságosabbak.

Egyház

Sokáig nem értettem, miért ennyire különböző az itteni egyház az európaiétól? Az egyik oka a paphiány. Míg Európában ötezer hívőre jut egy pap, itt 10–12 ezer hívőre. Vannak kis bázisközösségek, melyek tagjai hetente egyszer találkoznak, Bibliát olvasnak, igeliturgiát tartanak. Ezek a bázisközösségek a város szélén vagy kápolnák környékén alakulnak ki. Általában van egy vezetőjük, aki olyan, mint nálunk a lelkipásztori munkatárs. Csak sajnos az itteniek nincsenek olyan jól kiképezve, mint az otthoniak. A pap havonta csak egyszer-kétszer tudja látogatni ezeket a közösségeket, ami nagyon kevés. De többször nem lehet, mert egy plébániára 15–18 ilyen bázisközösség jut. Ezért a lelkiélet kissé lanyha, nem is beszélve a szentségi életről. Sokszor eszembe jut a Bibliában található hasonlat a pásztor nélküli juhokról.

Hurgoi Sándor SVD testvér

Bővül a Világposta

Mostantól négy oldallal nagyobb terjedelemben jelenik meg a verbita missziósok lapja. Indokolt a gyarapodás, mert egyre sokrétűbb a rend tevékenysége. Az utóbbi években misszionáriusaitól rendszeresen érkeznek az izgalmas beszámolók. A táborok, az imaközösségek, a rend belmissziós tevékenysége, az ifjúsági és az önkéntes csoportok munkája is sok közérdeklődésre számot tartó tudósítást kínál. A Szent Arnold Janssen alapította Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek Rendje (ssps) hazai és nemzetközi munkáját is szeretnénk bemutatni, a világmisszió érdekes híreiről nem is beszélve.

Szerdahelyi Csongor főszerkesztő

Hiteles jel Isten felé

II. János Pál pápa a halálos ágyáról üzent a fiataloknak: „Kerestelek benneteket, és most eljöttetek hozzám”. Már a temetéskor a nép meg volt győ-

ződve, hogy ez a pápa szent. *Santo subito*, vagyis máris szent – ezt harsogta a gyászoló sokaság.

Hat évet vártunk, hogy az egyház a boldogok sorába emelje őt, aki korunk egyik legnagyobb misszionáriusa. Az egész földet bejárta, hogy Jézus örömhírét hirdesse minden népnek.

Május 1-jén boldoggá avatják János Pál pápát, miután XVI. Benedek pápa is hivatalosan csodaként ismerte el egy francia apáca gyógyulását, aki súlyos Parkinson-kórban szenvedett.

Marie Simon-Pierre II. János Pál halála napján nagy fájdalmat érzett. Május 13-án nővértársaival együtt kérni kezdte János Pál pápát, hogy járjon közben érte gyógyulásáért. Június 2-án megtörtént a csoda, és a nővér teljesen egészségesen ébredt fel. A Szentszék által kijelölt orvosok alaposan tanulmányozták az ügyet, és arra a megállíttásra jutottak, hogy a gyógyulásra nincs tudományos magyarázat.

A szenvedő nővér szavai a történetekről: „Gyógyulásom Isten műve II. János Pál közbenjárására. Átütő erejű dolog ez, nagyon nehéz szavakba foglalni. Jött az egyik nővér, aki rengeteget segített. Mutattam neki a bal kezemet: Nézd, már nem remeg! II. János Pál meggyógyított! Azóta nem szedek gyógyszert, semmilyen kezelésre nincs szükségem. Az életem teljesen megváltozott, mint ha újjászülettem volna.” Valóban közbenjárt tehát II. János Pál, aki szintén Parkinson-kórban szenvedett. Kérte az irgalmas Istent, tegyen csodát az apáca életében. A csoda megtörtént, mert maga a pápa teljesen odaadta önmagát Szűz Máriának. Így lett ő számunkra az életszentség példája. Hordozta magában a lelki és testi szenvedést, hogy az irgalmas Isten csodát tegyen az emberek életében az egész világon.

II. János Pál pápa 27 éven át valóban kereste az embereket, most nekünk van lehetőségünk megkeresni őt. Ő az, aki mindig szeretettel tanított a szeretetről, a hűségről, a tisztaságról és az igazságról. Hiteles jel lett nekünk az Isten felé vezető úton. Az ő halála nem kételkedés és bizonytalanság volt, hanem a remény jele, hogy a világon Isten szeretete és igazsága legyőzi a rosszat és az embereknek új életet ad.

Május elsején megtörténő boldoggá avatása meghívás számunkra a derűs életre. Halálos ágyán mondta: „Legyetek derűsek, mert én is derűs vagyok!” A nagy pápa azt kéri tőlünk, hogy mi, keresztények derűsen éljük az életünket ezen a földön, és reményt adjunk másoknak, reményt, amelynek Jézus Krisztus az alapja.

A pápa fotósának, *Arturo Marinak* a *Találkozunk a Paradicsomban* című könyvéből idézek: „II. János Pál megmutatta erejét, amikor erős volt, igyekezett fölülkerekedni gyengeségén, amikor gyenge, de sebesüléseit soha nem próbálta palástolni. Soha nem viselt álarcot, mindig önmagát adta.”

Imádkozunk és kérjük az ő közbenjárását, hogy mi is hiteles, álarcok nélkül keresztények tudjunk lenni a világban!

Burbela Gergely SVD

Kína egyik szép Mária-kegyhelye

Tong Er Kou kis falu, amely Sanhszi provincia fővárosától, Taj Juantól 30 kilométerre fekszik. A kereszténységet Kínának erre a részére a 16. században hozták el a jezsuita misszionáriusok. Az első templomot 1633-ban építették. A kereszténység gyorsan elterjedt a környező falvakban is.

Tong Er Kou fontos missziós állomássá vált. Plébániája már kétszáz éves múltra tekint vissza. A falu melletti hegyoldalon katolikus gyermekotthon, papnevelde és kápolna is épült. A Tong Er Kou iránti érdeklődés egyre nőtt, és sokan ezt a helyet a Fájdalmas Szűzanya iránti tisztelettel kötötték össze. Ma az 1300 fős lakosság minden tagja katolikus.

Fájdalmas Szűzanya-búcsú a Csi Ku San-hegyen

Tong Er Kou a Csi Ku San, azaz a Hétfájdalmas Szűz hegye lábánál fekszik. A hívek szentként tisztelik ezt a hegyet, amely immár több mint száz éve vonzza a zarándokokat. Mielőtt a domb a Szűzanya kegyhelye lett volna, nem egyszer sújtotta jégeső ezt a területet. Egyik évben, éppen a várhatóan hamarosan bekövetkező csapás előtt a helyi pap a hívek segítségével nagy keresztet állított a hegy tetejére, ezzel kérve Szűz Máriát, hogy mentse meg őket a pusztulástól. Ettől kezdve már nem fenyegette többé jégeső a termet, és egyre több zarándok kereste fel ezt a kegyhelyet. A Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepe után egy nappal, a Fájdalmas Szűzanya búcsúján különösen sok hívő zarándokol el ide.

A kulturális forradalom idején (1966–1976) a templomot elpusztították, a sírokat feldúlták, a misszionáriusok és a nővérek hamvait pedig szétszórták. Az elpusztított szentélyt csak a nyolcvanas években sikerült újjáépíteni. 1992-

ben meglehetősen nagy templom építésébe kezdtek a Csi Ku San-hegyen. Ez a kivételesen nagy beruházás egy szabadtéri oltár és a Mennye Kapuja megépítését is lehetővé tette. Az egészét kínai stílusban tervezték. Az oltár kivitelezésében leginkább a pekingi Mennye Templomának központi oltárára emlékeztet, amely előtt a császár évről évre a jó termés érdekében mutatott be áldozatot az Egek Urának. Tong Er Kou hívei és *Augustin Li* plébános hatéves áldozatos munkájának köszönhetően elkészült a buddhista pagodához hasonló monumentális Mennye Kapuja – a templom, a szabadtéri oltár és a keresztút is. 1998. szeptember 15-én szentelték fel az új Csi Ku San-kegytemplomot, és az ünnepi szentmise keretében felolvasták II. János Pál pápa áldását is. Azóta zarándokok sokasága keresi fel ezt a helyet, nemcsak a szeptember 15-ére eső búcsú napján, hanem májustól októberig minden hónap 13-án is.

A zarándokok, akik megmásszák a Csi Ku San-hegy csúcsát, mindig elidőznek egy pillanatra a régi, már elhagyott ferences papnevelde falainál. Ez az iskola, amelyet 1893-ban hoztak létre, rendkívül fontos szerepet játszott Kína ezen részének evangelizációjában. Több nemzedék külföldi és hazai papjai, szerzetesei tanultak ezek között a falak között. Az ötvenes években a kínai néphadsereg vette birtokba az épületet. Két évvel ezelőtt a katonaság visszaadta az intézményt a hivatalos katolikus egyháznak. Most pedig felújításra vár.

Ez a búcsújáráhely Boldog Pallotta Mária Assunta kegyhelye is. A Ferences Mária Misszionárius Nővérekhez tartozó olasz szerzetesnő 1904-ben érkezett Kínába, és még abban az évben el is jutott Tong Er Kouba, ahol odaadón dolgozott a nővérek által vezetett gyermekotthonban. A következő évben azonban komolyan megbetegedett. Amikor megkezdődött háromnapos haldoklása, a teremben, ahol feküdt, különös illatra figyeltek fel. Ezt a szokatlan illatot mindenki isteni jelenléttel és a fiatal nővér életszentségével magyarázta. Az 27 éves korában elhunyt fiatal misszionárius, Mária Assumpta egész életét Krisztusnak és a misszióknak szentelte. XII. Pius 1954-ben boldoggá avatta.

Az 1990-es évek óta a Tong Er Kou-i plébánia élete igencsak felélénkült. Azóta egy apácázárdát, katolikus óvodát és gyerekotthont is nyitottak itt. Az utóbbi időben a gyerekotthont elhelyezték innen, noha a nővérek 15 éven keresztül kivételes szeretettel gondoskodtak a gyerekekről. Nem egyszer előfordult, hogy az esti rózsafüzér imádságra igyekvő szerzetesnők kartondobozokban hagyott csecsemőre bukkantak a templom kapujánál. A kínai kormány által bevezetett „egy gyerek politika” kényszeríti a szülőket arra, hogy ilyen drasztikus lépésre szánják el magukat. Néhány éve már igyekeznek nevelőszülőknél vagy családi gyermekotthonokban helyet találni a sorsukra hagyott piciknek, így adva meg a lehetőségét annak, hogy ők is megtapasztalhassák a szeretet és a családi fészkek melegét.

Jan Zapolski, Kép: Joseph Wen

Fordította: Malgorzata Zygar SSPS és Horváth Katalin

Isten szava mint valós párbeszéd

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség azt föl nem fogta.

(Jn 1,1-5)

János evangéliumának előszava vagy prologusa az evangélium legfontosabb témáit fejezi ki: élet, világosság, igazság, világ, tanúságtétel, a megtestesült Ige, akit kinyilatkoztat az Atyaisten. Az Ószövetség első könyvének is az első szava az, hogy kezdetben.

Az ige az Isten és ember közti közvetítő. Isten szava valóságos párbeszéd. A párbeszédhez mindig két fél szükséges. Akkor jön létre, amikor mind a két fél részt vesz az interakcióban. Ezért hívják dialógusnak, nem pedig monológnek. Azonban az ige és a szavak is nagyon fontosak a párbeszédben.

Valójában az igének óriási hatalma van. Emlékszünk arra, amikor Isten a világot teremtette. Igével mondta ki, amit kívánt, és úgy is történt. „Legyen világosság.” És lett világosság. „Legyen boltozat a vizek között”, és úgy is lett.

„Gyűljenek egy helyre a vizek.” Úgy lett... Jézus földi életében igével gyógyította a betegeket, igével csendesítette le a vihart, igével űzte ki az ördögöket.

Jézus, Isten Igéje, azért jött a világba, hogy legyen kapcsolat Isten és az emberek között. Jézus az világosság, aki a sötétségben világít. Az ő szava a Bibliában van. Amikor sötét van az életedben, fordulj Isten szavához, nyisd ki a Bibliádat, hallgasd meg, mit mond neked Jézus.

Magung Fransis SVD

Biblia kvíz

Hol található a következő bibliai idézet?

„Igéddel éltess engem!”

A megfejtés határideje: **április 30.**
Jutalom: Gyermekbiblia

Küldd el a választ a következő címre:

Verbita bibliai koordinátor,
Názáret Missziósház

1223 Bajcsy-Zsilinszky utca 3–5.

A téli kvíz megfejtése: Jel 3,20

Nyertesek: Nagy Rozália (Kiskunfélegyháza),
Horváth Márk (Gencsapáti), Takács Lajos (Tab),
Varga László (Pápakovácsi)

Csatlakozz hozzánk a facebookon:
a Tápláló Isteni Ige csoport!

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGÁZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet hid, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházukat, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLASAN KÖSZÖNI** a Verbita Missziós Titkárság.

Bankszámlaszám: **11600006-00000000-12713314**

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5. • tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205
e-mail: verbita@verbita.hu • Kérésére tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk.

**ADÓJA MÁSODIK 1%-ÁVAL
A VERBITA RENDET TÁMOGATHATJA
AZ OLAJFAHATÁS ALAPÍTVÁNYON KERESZTÜL!**

Az alapítvány adószáma: 18896390-1-18

Bankszámlaszám:
11100805-18896390-10000001 (CibBank)

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság” (Szent József Freinademetz)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hírhirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára.

Egyesek azonban külön **szerzetesi-misszionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városok, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal.

A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhírét** minden ember megismerje.

Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét!

Szívesen válaszol kérdéseidre: **ELIAS OHOILEDWARIN SVD** – Szent Imre Missziósház, 9730 Kőszeg, Park u.1 • e-mail: hivasat@verbita.hu

József atya cigányai között

Kalkuttai Teréz anya mondta: „Nem az a lényeg, milyen sokat teszel, hanem hogy milyen sok szeretettel teszed – az számít”.

Illő volna ebben az összefüggésben az Isteni Ige Társaságának misszionáriusairól szót ejteni. A verbita misz-

zionáriusok kongregációja nemzetközi csapat, mely szolgálatát a világ 76 országában végzi. A misszionáriusok evangelizációs munkájukat és a szociális apostolokodást szegények és hátrányos helyzetűek között végzik. Magyarországon a társaság bekapcsolódott a romapasztorációba, hogy oktassa az embereket és elindítsa az általános fejlő-

Körömben folyó tevékenységek:

- Ima- és táncprogramok gyermekeknek – sok gyermek megtanult imádkozni.
- Gyermekek tanítása, korrepetálása két elkötelezett tanár segítségével.
- Naponta egy óra meditáció a híveknek hitük erősítése céljából.
- A magyar gyerekek számára speciális angol korrepetálás – tudásuk megszilárdítása céljából.
- Új csoport, ifjúsági kórus alakult, hogy a liturgia életelibb legyen.
- Mindezen tevékenységek során kapcsolatban vagyunk a falu lakosságával.

dést Köröm községben. Szeretném ezúton is kifejezni nagyrabecsülésemet és elismerésemet főtisztelendő *Kuklay Antal* atyának, a körömi Kisboldogasszony-templom plébánosának. Ő a romáknak szentelte az életét, és elkötelezte magát mellettük az elmúlt 35 évben. Élete csodálatos. A szegények legszegényebbei közt maga az élő tanúságtétel.

E kis Miskolc közeli faluban a romák elmaradott körülmények közt élnek. Ha kapnának munkát, meglenne a napi betevő falatjuk. A munkanélküliség éhezéshez vezet. A teljes nyomor és elmaradottság következtében sok gyerek kerül utcára. A nyomor, a tudatlanság, a borszín alapján való megkülönböztetés és az egyenlőtlenség ma nagy gondot jelentenek Körömben. Azonnali segítségre, támogatásra van szüksége e szenvedő embercsoportnak. Ezek az emberek nem elítélendők vagy megvetendők. Erkölcsi kötelességünk megsegíteni őket. Szeretetünkre és rokonszenvünkre van szükségük.

Programunk középpontjában az oktatás, az önállóságra, önfegyelmre nevelés és a lelkiekben való növekedés áll. Célunk, hogy a szegény romák gyermekeinek megfelelő oktatási háttérrel biztosítsunk, és átfogó fejlődést valósítsunk meg.

P. Joseph Bandanadham SVD

Használt mobiltelefonok a misszió javára

Fiók, szekrény, doboz – azok a helyek, ahonnan a legtöbbször kerülnek elő használt mobiltelefonok. Időnként a kukába is kidobjuk őket, megfeledkezve arról, hogy veszélyes hulladéknak számítanak. Vannak olyan vállalatok, amelyek megjavítják vagy újrahasznosítják a mobiltelefonokat. Ezek a javított telefonok kerülnek a fejlődő

országokba, ahol az emberek még hosszú ideig használhatják azokat. A hozzánk beérkező mobilokat egy ilyen céghez továbbítjuk. A telefonokért cserébe kapott összeg a verbita atyák és testvérek missziós munkáját segíti Magyarországon és a világ más országaiban.

Nagyon fontos, hogy a mobiltelefonokhoz akkumulátor is tartozzon!

A telefonokat a következő címre lehet küldeni:

Missziós Titkárság

• 9731 Kőszeg, Pf. 74. vagy 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

• E-mail: verbita@verbita.hu • Telefon: 06-30/418-9196

Remi atya új missziója

Remi atya papszentelése után indult el Kubába. Hat évet töltött Magyarországon. Kitűnően megtanulta a magyar nyelvet, és elvégezte a teológiát. Most Kubában hirdeti Jézus Krisztus örömhírét. Nem könnyű az ottani feladata. Nagyon nehezen tudjuk csak tartani a kapcsolatot vele. Hála Istennek, azért néhány levele sikeresen eljutott a *Világposta* olvasóihoz. Nemrég kaptunk tőle néhány sort postai úton, amelyben megosztja velünk tapasztalatait, élményeit és gondjait is.

Internethasználata mostanában eléggé korlátozott, mert a tartózkodási engedély megújítására vár. E nélkül pedig

Egészséges egyház, beteg ország

A szigeten élő 11,3 millió kubainak megközelítőleg 56 százaléka katolikus, de csak 10 százalékuk jár templomba. Sok kubai keveri a katolicizmust a yoruba vallás elemeivel, amelyet afrikai rabszolgák hoztak a karibi szigetvilágba.

„A kubai katolikus egyház az egyetlen országos intézmény, mely a rendszertől függetlenül működik. Semmi-

lyen más szervezet nem élte túl a forradalmat” – mondta egy 30 éves szeminarista Havannában. És a két intézmény – az egyház és az állam – egymással szemben állva egyensúlyoznak, amióta *Fidel Castro* megszerezte a kormányzati hatalmat 1959-ben.

„Különösen a hatvanas–hetvenes években gyakorló katolikusnak lenni egyet jelentett a forradalommal való szembenállással” – emlékszik vissza a katolikus ellenzéki vezető, *Oswaldo Paya*. „Ha katolikus voltál, biztos lehettél benne, hogy zaklatnak. A vallásgyakorlást feljegyezték a munkakönyvben, és annak negatív kihatása volt. Gusanosnak, férgeknek neveztek minket.”

1992-ben az állami vezetés módosította az alkotmányt, törölték belőle a vallási diszkriminációt és azt a kitétele, hogy az ateizmus a hivatalos állami ideológia. 1996-ban *Fidel Castro* látogatást tett a Vatikánban, és találkozott II. János Pál pápával, aki elfogad-

sajnos nem tudja használni az internetet. Papi–misszionáriusi szolgálatot tilos végezni Kubában. Még a betegeteket sem szabad meglátogatni a kórházban. Ám Remi atya erre csak ezt írta: „Én azt csinálom, ami a dolgom”.

Karácsonykor kétszáz gyereknek szervezett találkozót a plébánián. Több csoport volt, mindnyájan készültek kis programmal. Mindenkinek adott egy kis ajándékot is, ez az ajándék ceruza volt. Remi atya azt írta, hogy mást nem tudott adni nekik, mégis mindenki nagyon boldog volt.

Remi atya leveléből

Kuba nagyon szegény ország. Ám a szegénység együttérzést is fakaszt. Az emberek napi problémái: a napi betevő megszerzése, betegségek... A kubaiak mégsem siránkoznak sorsuk felett, inkább nevetnek rajta. Boldogan tudnak élni még akkor is, amikor sötét felhők borítják életüket.

Kuba védőszentje Virgen de la Caridad, vagyis a Szeretet Szűzanyja. Gyakran mondjuk, hogy: „La caridad nos une!, vagyis egyek vagyunk a szeretetben. S ez így is van. Mindez nemcsak érezhető, hanem látható is az életben. Legyenek az emberek hívők vagy hitetlenek, ateisták vagy kommunisták, egyek vagyunk a szeretetben, s Mária az egész kubai nép édesanyja, nem csak a katolikusoké. A Kubai Szent Szűz nagyon erős!

ta a kubai vezető meghívását. Az egyház irányába tett szimbolikus gesztusok kísérték a pápalátogatás tervezését. 1997-ben nemzeti ünneppé nyilvánították a karácsonyt, amit a forradalom óta nem ünnepelhetek szabadon a kubaiak.

János Pál pápa 1998-ban látogatott Kubába, és megalapozta az egyház szerep méltóságát. Ez az esemény nemcsak a katolikusnak, hanem minden kubainak óriási élmény volt.

Koenig Katalin fordítása
a National Catholic Register
hetilapból

Motor Kubának

Remi atya azt kéri tőlünk, hogy imádkozzunk érte, és segítsünk neki egy motor megvásárlásában. Ez segítené missziós munkáját, mert sok kis faluba kell eljutnia. Sokféle programot szervez gyerekek és fiatalok számára, e programok tartalmasabbá tételében is segíthetjük adományainkkal.

Amennyiben szeretné támogatni Remi atya missziós munkáját, adományát juttassa el a Verbita Missziós Titkárságra 2012 februárjáig.

Számlaszám:

11600006-00000000-12713314

A közlemény rovataban kérjük feltüntetni:

KUBA

Vitathatatlanul sokan vagyunk Ázsiában. Ezt a külföldi is érzi cebui népünnepélyeinken, ahol szinte levegőt sem kap az ember. Legyen az plébániai búcsú, zárandoklat vagy állami ünnepély, szinte heringes dobozban érzi magát az ember. Előrehaladni, például rokonokat megtalálni csak akkor lehet, ha valaki megengedi, hogy a vállára tegyük a kezünket, és így láncot alkotva utána nyomuljunk. A (filippinó) ember nagyon közvetlen, így idegenek is megengedik, hogy hozzájuk csatlakozzunk a láncban. A „magányos törtetőket” azonban megbünteti a tömeg, az ilyeneknek egy lépést sem engednek. Itt nincs individualizmus, a Nyugat betegsége. Viszont aki társat talált, annak Vörös-tenger módjára megnyílik az emberáradat, és „száraz lábbal” haladhat. Ilyen a cebui élet is. Nagyon tesszik, hogy nincsenek magányos emberek.

A cebui társadalom alapegysége a család. Van filippinó nemzet is, de az emberek tudatosan inkább a családhoz tartoznak. Az itteni családot nem igazán európai értelemben kell érteni a papa–mama–gyerekek közösségeként, hanem olyan nagycsaládról van szó, melynek gyakran 50–60 ember is tagja. A nyelvészek szerint eredetileg ilyen egységet jelölt az, amit cebui nyelven „barangay”-nak nevezünk: a városok területi alapegysége (magyarul talán „kerület”). E szó azonban azt a kis maláj hajót is jelentette, mellyel a Cebut jelenleg benépesítő nép valahonnan távolról ideérkezett. Hogy mikor, az elvész a történelem homályában. És honnan? Talán Indonéziából vagy a mai Malaysiaból. Lényeg azonban, hogy az e hajóra felférő (mintegy 50–60) ember alkotott egy közösséget, mely a partraszállás után is együtt maradt. Bár a mai „barangay”-ok sokezres népességgük, az 50–60 fős nagycsaládok szociális kötődése határozza meg továbbra is a működésüket.

A cebui emberhez a vérrokonok állnak igazán közel, belőlük is csak mintegy 50–60 ember. A munkahelyen igen közvetlenek a cebuiak, de ezt nem szabad összetéveszteni a családi kötelékkel, hiszen itt nagyon ritkán keverednek a családi és munkahelyi ismeretségek. Munkahelyi kollégát, párttársat vagy mozgalmi aktivistatársat ritkán hívnak meg a családi otthonba. Velük máshol, például a munkahelyen vagy éttermek különtermeiben élnek társasági életet. Emiatt a külföldön dolgozó filippinók számára a család ottani eltérő értelmezése az egyik legnagyobb kihívás. Európában vagy Amerikában is sokszor megmarad a „barangay-mentalitás”, mondják Európába települt filippinókkal foglalkozó lelkipásztorok.

A cebui család igen erős társadalmi kötelék. Ennek létfenntartási összefüggései is vannak, például betegség esetén. A Fülöp-szigeteken a több biztosítós rendszer működik, amelyben a legjobb biztosítók is csak egy bizonyos életkorig vagy kockázatig biztosítják ügyfeleiket. Általában a hatvanéves kor az, amikor felmondják a biztosítást leghűségesebb ügyfeleiknek is. Vagyis az idős emberek család nélkül nem tudnának életben maradni, ha kicsi a nyugdíjuk. Tehát ilyenkor a nagycsalád 50–60 vagy még több tagja fog össze, hogy kötelességszerűen segítsenek. Első látásra pusztán jóindulatnak tűnik ez, de igazából a családtagoknak akkor is segíteniük kellene, ha nem akarnának, hiszen

Család az összetartó

ezt írják elő a családi élet sok évszázados szabályai. Valóban nagyon erős a család kényszerítő ereje, már kezdettől fogva. Ebben a családban a gyerekeket nem tanítják arra, hogy küzdjenek önmagukért, hanem inkább azt az érzéket táplálják beléjük, hogy figyeljenek rokonaikra, igyekezzenek harmonikus kapcsolatot kiépíteni velük, hogy azután segítséget kaphassanak tőlük, és ők is segíthessenek.

A vérrokonok egymáshoz közel élnek, telepednek le. Ezt a rendszert alaposan tanulmányozhattam, amikor a két legutóbbi karácsonyt szeminaristáink családjánál töltöttem. Tavalyelőtt a sziget déli részén lévő Dumanjug nevű kisváros egyik hegyi telepén karácsonyoztam. Meglepett, hogy azon a részen szinte mindenki azzal büszkélkedett, hogy az engem vendéglátó család rokonságához tartozik. Egy odaválós másik szeminaristánk szintén a vendéglátó család távoli rokona, és mindössze 300 méterre laknak egymástól. Amikor tavaly egy másik kisvárosban, Dalaguette-ben töltöttem a szentestét és az azt követő ünnepeket, ugyanezt tapasztaltam. Vendéglátóim a tengerparton élnek. Már az útról lehetett látni az „Alinabon family” kiírást egy jobb módú rokon házában. (Ez a rokon csak ritkán jár haza Amerikából, ahol dolgozik, de egy másik rokon családra bízta szépen berendezett háza őrzését, takarítását.) Kicsit feljebb, egy szintén nagyméretű, de szegényesebb házban lettünk mi, vendégek elszállásolva. Itt Joel szeminaristánk nagynénje lakik a családjával. A ház lakói visszahúzódtak a konyhába, hogy mi használhassuk a tisztaszobát. Viszont szeminaristánk otthonához felfelé kellett kaptatni a hegyen, míg előttünk állt az igen kezdetleges, apró házikó, ahol szinte leülni se tudtunk. Itt a szülők mellett kilenc gyermek nevelkedett az errefelé szokásos nagycsaládban. Joel most nálunk van a szemináriumban, a két legnagyobb leánygyermek pedig férjhez ment, vagyis a férj nagycsaládjához kellett költözniük. Az idősödő szülők még mindig hat gyereknek viselik gondját.

Európai szemmel nehezen érthető a családi kapcsolatok kötelező és kényszerítő ereje. Erről számolt be két német egyetemista lány, akik közül az egyik anyai ágon idevalósi,

ozás hatalmas ereje

és az ő rokonainál laktak cebui tartózkodásuk során. Ezek a nyugatiak két-három hét után már elviselhetetlenek érezték a végtelenül vendégszerető cebui családot, hiszen mindig és mindenhova a vendéglátó rokon családdal együtt kellett (volna) menniük. Kivéve talán a munkahelyet és az azzal kapcsolatos feladatokat – a lányok ugyanis egy cebui építészirodában végezték a német egyetem által megkövetelt gyakorlati időt. A két lány először azt hitte, hogy a családtagok udvariasságból kísérgetik őket mindenhová, de hamar kiderült: a családban felnövekvő saját gyerekeik is főleg a család „törzsi” kötelékében töltik el szabadnapjaikat. Ezt várta el a család tőlük is.

Mostanra kezd lazulni ez a csalárendszer. Két tényező hat ebbe az irányba. Egyik a rendkívül nagyarányú külföldre vándorlás, a másik tényező természetesen a globalizáció. Az internetkávézók sok fiatalat vonzanak, még az éjszaka kellős közepén is. Az internetes szociális hálózatok, mint például a Facebook, valóban átalakítják a társadalmi kap-

csolatokat. Így a kialakuló fiatal felnőtt korosztály esetében a nagyon erős családi kapcsolatok mellett egyre önállóbban ott van a „másik törzs”: az egyetemi és a virtuális barátok köre.

Az egyház igyekszik reagálni erre a jelenségre. Dél-amerikai mintára bázisközösségeket hoznak létre, főleg az egymáshoz közel élők körében. Itt is nagy jelentősége van annak, hogy van-e vérségi kapcsolat. Ha nincs, akkor a bázisközösség sikere inkább a szervezők különös ügyességén múlik. Gyakran valóban sikerül is, mert a filippinó vallásosság igen mély, és bíznak a papokban, szerzetesekben, akik a bázisközösségeket kezdeményezik. A család azonban így is fontos lelkipásztori tényező marad. A rendkívül erős cebui vallásosság egyik gyökere egészen biztosan a családi élet, mely az emberek egymás közötti és Istenhez fűződő összetartozását annyira természetessé teszi. Az itteni embernek egyszerűen érzéke van ahhoz, amit Isten és ember szövetségének nevezünk, míg a művelt európaiat érvekkel kell meggyőzni. Talán ezért is kevésbé intellektuális a filippinó vallásosság, mint az európai. De azt is tudni kell, hogy nagyon sok jól képzett cebui is mélyen vallásos. A társadalom minden rétegére igaz, hogy nagyon sokan járnak templomba. A család erőssége az, ami megérteti a cebui emberekkel, hogy Isten népe is egy család, amiért tenni kell – vagyis el kell menni a vasárnapi misére.

Egyházi szempontból azonban vannak negatív következményei is a családközpontúságnak. Egyik az, hogy nehéz az embereket kiszakítani vérszerinti családjukból, hogy az egyetemes krisztusi családot szolgálhassák papként vagy szerzetesként. Különösen a missziós szerzetesrendek szenvednek ettől, hiszen ők a tagokat máshová, külföldre akarják vinni.

Nekem már volt némi fogalmam a Fülöp-szigeteki családról, amikor ide érkeztem. A magyar rendtartományunkhoz tartozó, Fülöp-szigeteket megjárt atyák (P. Bellér, P. Halász, P. Német, P. Werner) sokat meséltek erről a csodálatos jelenségről, a filippinó családról. De legtöbbet P. Tóth Istvántól tanultam, aki egy másik távol-keleti szigetország népeinek, a pápua törzseknek és családoknak szakértője volt, és azok felépítését tudományos igényességgel magyarázta el nekem. Pista atya tudós misszionárius volt Pápua Új-Guineában: nemcsak a néprajz tudományos kategóriáit ismerte, hanem a nép bizalmát élvező papként első kézből tudott meg fontos dolgokat a helybeliek életéről és kultúrájáról. Cebui egyetemünkön dolgozva sokszor eszembe jutnak Pista atya elbeszélései, és sok hasonlóságot fedezek fel az itteni és a pápua családok között. Persze az elnyugatiasodott Fülöp-szigetiek már sok mindent átvettek a nyugati kultúrából. Bár itt a régi pápua viszonyokhoz hasonló zárt törzsek már csak a nagyobb szigeteink eldugott hegyvidékein találhatóak, a törzsi jellegű nagycsalád modelljét mindenütt felismerhetjük.

Egyetemi oktatóként és szemináriumi nevelőként főleg a fiatal nemzedékkel találkozom, akik számára nagyon is élnek az ősi szabályok, de módosulóban vannak. A diákoknak a nagycsalád normáit ugyanúgy teljesíteniük kell, mint internetes virtuális ismeretségeik elvárásait.

Lányi Béla SVD testvér

A cebui gyűjtés befejeződött

Hálásan köszönjük adományait, amelyekkel egy éven át támogatták Lányi Béla SVD testvér missziós munkáját a Missziós Titkárságon keresztül.

A Fülöp-szigeteki szeminaristák és utcagyerekek részére az adománygyűjtés ez év február 27-én befejeződött.

Az adomány összege: 1 100 000 Ft

A Missziós Miseszövetségen keresztül befolyt adományokból, valamint az általános adományokból ezeket a missziós országokat támogattuk:

ANGOLA: 1 800 000 Ft
MADAGASZKÁR: 2 100 000 Ft
INDIA: 570 000 Ft
MAGYARORSZÁG: 3 500 000 Ft

Hálás szívvel köszönjük adományait!

12 Sok az ünnepük, és összetartanak

A Szentlélek Szolgálói
Missziós Nővérek Rendhez
tartozó, lengyel Ewa Rudzka
nővér, amióta letette
örökfogadalmát,

Mexikóban szolgálja a szegényeket.
Alábbi beszámolója
az indián szokásokba és a mexikói
családi életbe nyújt némi betekintést.

Ez év márciusában lesz tízedik éve annak, hogy Mexikó földjére léptem. Kezdetben minden új, szokatlan és érthetetlen volt, de ma már otthonomnak érzem Oaxaca államot. Nyolc évig dolgoztam a mixtecosi indiánok között, akik mind a mai napig saját szokásaik szerint, a maguk közösségében élnek, a saját nyelvüket használva.

Erős összetartozás tudatukat az is jól mutatja, hogy nem szűk családi körben, hanem együtt tartják a különböző ünnepeket, megemlékezéseket. Azt lehet mondani, hogy ők maguk együtt alkotnak nagy családot, amelybe a település minden lakosa beletartozik.

Az indiánok mindenben segítik egymást. Ez különösen akkor szembetűnő, ha valaki meghal. Ilyenkor a legtávolabbi ismerősök is felkerekednek, hogy részvételüket nyilvánítsák a családnak, és anyagi támogatást is biztosítsanak számukra. Az egész falu összegyűl, hogy éjjel a megholt mellett virraszson. Az asszonyok a rózsafüzért mormolják, a férfiak a ház előtt imádkoznak. A zenekar pedig, amely szintén hozzátartozik a halott búcsúztatásához, egész éjjel Istent dicsőítő zsolnákat és gyászdalokat játszik. Természetesen mindig akad némi harapnivaló is, amit az asszonyok kiválasztott csoportja készít. Többnyire családtagok és az úgynevezett *comadresek*. A *comadres* és a *comadres* a család számára különösen fontos személyeket jelöl. Ez talán a magyar koma kifejezésnek felel meg. Olyan személyt takar, aki ugyan nem rokon, de mégis közeli, személyes kapcsolatban áll a családdal. Ez a kötelék ugyanolyan szoros, mint a családi, különösen a keresztgyerek és annak családja irányában.

A nagy családi összejövetelekhez a különböző egyházi ünnepek rendkívül sok alkalmat nyújtanak. A mi plébániánkon például egy év alatt 35 egyházközségi búcsú volt, mivel 35 kisebb falu tartozik ehhez a parókiához. És mivel mindegyiknek megvan a maga védőszentje, így a saját, külön búcsúja is. Minden ünnepnek megadják a módját. Egy megbízott személy felel az ünnepség megrendezéséért. *Mayordomónak* lenni megtiszteltetés, ugyanakkor nem csekély áldozatot is jelent, hiszen neki kell fizetnie a papot, a zenekart, és nem utolsó sorban neki kell megvendégelnie az egész falut. Könnyebbé teszi, ha a család anyagi támogatással segíti az ünnepi megbízottat. Egyes indiánok számára (főleg ami a szegényeket illeti) lehetetlen minden ünnepet pompával megülni. Az ünnepségek egyik hátulütője a mértéktelen alkoholfogyasztás, ami nem éppen a leghűbb bizonyítéka a katolikus attitűdnek.

Egy tipikus mexikói családban több nemzedék él egy fedél alatt. Így nemcsak a szülők és a gyerekek alkotják a szűk családot, hanem a nagyszülők és a nagybácsik is. A sokgyerekes család jellemző, bár az utóbbi években ez is kezd átalakulni. Egyre kevesebb pár tervez két-három gyereknél többet.

A családi kötelékek rendkívül szorosak. Manapság új nehézséggel kell szembenézniük az ittenieknek, ugyanis egyre többen kénytelenek elhagyni hazájukat és családjukat jobb munka reményében. Így az utóbbi években azt lehet látni, hogy a mexikói családok (és nem csak az indiánok) külön, egymástól elszakadva élnek. A gyerekeket az egyedül maradt anya vagy a nagyszülők nevelik. Az új helyzet következtében fokozatosan semmisülnek meg az oly fontos értékek. A gyerekek nem ismerik a szüleiket, csak a pénzt, amit külföldről küldenek nekik haza. Már nem tisztelik az időseket, a fiatalok a minél könnyebb megélhetést keresik. Elfelejtik saját tradícióikat, s helyette az amerikai mintákat, szokásokat követik. Nemrégiben fültanúja lehettem egy szóváltásnak, amikor az apa a helytelenül viselkedő tizenhat éves lányát akarta rendre inteni, mire a következő választ kapta: „Nincs jogod bármit is mondani, mert nem voltál mellettem, amikor szükségem lett volna rád”. Az apának elhomályosult a tekintete, hogy ezt kapja a lányától, amikor éppen a gyermekei jólétéért kellett olyan keményen dolgoznia az Egyesült Államokban, a lányát ezt mégis képtelen értékelni. A másik oldalról nézve a lánynak is igaza volt, mert neki nem pénzre, hanem apára lett volna szüksége. Sajnos a szegénység és a munkanélküliség ilyen és ehhez hasonló helyzetbe kényszeríti a családokat. El kell szakadniuk egymástól ahhoz, hogy legalább az alapvető életfeltételeket biztosítani tudják.

A másik, ami nagyon jellemző a mexikói családokra, az az úgynevezett *machismo*, vagyis macsóizmus, ami azt jelenti, hogy a férfi családfőnek mindent szabad, a feleségnek pedig hallgass a nevére, és alázasan kell szolgálnia az urát. A lányokat már kiskoruktól a férfiaknak alárendelt szerepre nevelik, ami persze egy cseppet sem kedvez a női egyenjogúsításnak.

Habár a mexikói családok életéből sem hiányoznak a gondok és a problémák, a család intézménye mégis roppant fontos mindenki számára. A tagok mindenben számíthatnak egymás segítségére, és különböző ünnepek alkalmával gyakran látják is egymást. Mindent megosztanak egymással és azzal, aki látogatóba érkezik hozzájuk. Ezt a személyes élményeim mondatják velem, mert kivétel nélkül mindig – még a szegényebb családoknál is – végtelen vendégszeretettel fogadnak, és mindent megosztanak velem, amijük csak van. Ezért is sikerült olyan hamar otthon éreznem magam Mexikóban. Ma már azt mondhatom, hogy két hazám is van: Lengyelország és Mexikó.

Ewa Rudzka SSPS

Fordította: Horváth Katalin

Bernecebaráti – Lángolt a szívünk

Az adventi időszak a várakozás ideje. Azzal akarunk találkozni, akit szeretünk: Jézussal. Erre a találkozásra készülünk négy héten keresztül. De a bernecebaráti egyházközségben advent negyedik vasárnapján különleges várakozásban volt részünk. A verbita missziós atyák jöttek el az iskola tornatermébe, ahogy hirdették hetekkel azelőtt a plakátok, a „nagy találkozásra”. Az atyákat ismertük már a missziós és a Biblia táborból, hiszen *Zoltán* atya immár harmadik éve visz minket a verbiták nyári táborába. Jó érzés volt találkozni velük, hiszen már sok idő eltelt nyár óta.

A technika vívmányának köszönhetően az előadásokat projektor segítségével nagy kivetítőn kísérhettük figyelemmel. Először Indiába kalauzolt el minket *Madassery Sebastian* atya. Megtudhattuk, hogy Indiában hamarabb elterjedt a kereszténység, mint nálunk. Hiszen oda maga Szent Tamás apostol vitte el a hitet. Azt is láthattuk, hogy valójában nem akkora méretű a banán ott, mint nálunk idehaza. Sokkal nagyobb és kalóriadúsabb. Elcsodálkoztunk az ottani állatvilágon is, főleg a „szent tehénen” és az elefánton. Humoros színezetű előadása hamar vitte az időt, és észre sem vettük, hogy már egy óra is eltelt. A karitás tagok a szünetben süte-

ménnyel és forró teával kínálták az érdeklődőket, akik szép számmal eljöttek a missziós délutánra. Szünet után *Magung Fransis* atya tartott előadást Indonéziáról. A több száz szigetből álló országban sok nyelvet beszélnek az emberek. Láthattuk a színes, szép tájakat a maguk természetes, érintetlen szépségével, a csodálatos vízességekkel. Furcsa volt, hogy karácsonykor a kis jászol pálmafák alatt van. A következő előadásban *Tengan Sebastian* Afrikáról, közelebről Ghánáról számolt be. Láthattuk, hogyan készítik a fufu ételt. Annak is tanúi lehettünk, miként tanulnak írni és olvasni az ottani gyerekek a szabad ég alatt, iskolapad nélkül. És mekkora örömet tud okozni egy cipő, amit karácsonyra kap a gyerek ajándékba. Végül a gyerekekkel a nyári táborban tanult énekeket énekeltük angol nyelven.

Felejthetetlen élményt hagytak szívünkben a missziós atyák. Úgy éreztük, hogy lelkiekben gazdagabbak lettünk néhány óra alatt, és hazafelé az emmauszi tanítványokkal együtt mi is elmondhattuk: „nemde lángolt a szívünk!” Alig várjuk a nyarat, hogy ismét találkozhatunk a missziós testvérekkel a nyári táborokban.

Máté Noémi, Máté Dóra

Kaposmérő – Vándor Madonna

Egyházközségünk missziós imaközösségei nagy örömmel és szeretettel fogadták a hírt, hogy a Vándor Missziós Madonna családjaiknál lehet két hónapig. Két missziós imacsoportunk van, az egyik Bárdudvarnokon, a másik Kaposmérőben.

Először az imacsoport tagjai jelentkeztek, hogy szeretnék családjukhoz hazavinni a Madonnát, majd olyan családok is befogadták a szobrot, ahol a családnak csak az egyik tagja gyakorolja vallását, azonban ezekben a családokban a Vándor Missziós Madonna azokat a családtagokat is megérintette, akik látszólag nem vallásosak. Sikertült olyan családokhoz, magányos, idős betegekhez is eljuttatni az örömhírt, a Szűzanyát, akik nem tudnak eljönni a templomba.

A missziós imaközösség vezetői Somos László plébános atyával

Elvittük a szobrot egy idősothtonba is, ahol egy régi ismerős él, aki korábban aktív tagja volt az egyházközségnek. Elképzelésünk szerint vele, illetve a szűkebb környezetével szerettük volna megosztani örömünket, szeretetünket. A megbeszélte időpontban, az idősothton társalgójában fogadták a Ván-

dor Missziós Madonnát olyanok is, akik ismeretlenül azért gyűltek össze, hogy részt vegyenek a missziós rózsafüzér imádkozásában. Legnagyobb meglepetésünkre a rózsafüzér imádkozás elkezdését követően egyre többen jöttek és kapcsolódtak be az imába. Kérték, hogy Mária-énekeket énekeljünk, és egyre jobban megnyíltak. Nemcsak az ő hétköznapiakat tette szeretetteljesebbé, örömtelibbé a szobor, hanem számunkra is lelki gyarapodást jelentett.

A Vándor Madonna advent harmadik vasárnapján, Gergely atya szentmiseje keretében búcsúzott el egyházközségünkötől.

Fehér Nándorné

VERBITA BARÁTI KÖR

Új lehetőség

Hívjuk a testvéreket a **Verbita Baráti Körbe!** Olyan **közösség** vagyunk, melynek tagjai – bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis – együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért.

Felvételi díj nincs. Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket.

Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-30/418-9196 • verbita@verbita.hu

Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldjük a *Világposta* című missziós újságunkat negyedévenként.

Halász Lajos atya minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel** a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.

„Vihar, nézd mekkora az én Uram!”

Januárban új év indult az Ifjúsági Világmisziósok, vagyis az IVM életében is. Megünnepelelhetjük második születésnapunkat, számba vettük, mi minden történet velünk idáig, hogyan nőtte ki magát egy apró kezdeményezés ilyen sokszínű és egyre összetartóbb közösséggé. Az ünnep nemcsak az emlékekről szólt, hanem arról is, miként szeretnénk tovább folytatni, amit megkezdtünk. Az Új Aratás közösség küldöttei segítségével februárban lel-

történik a bűnbeesés, Ádám azt mondja: „Önnön Istenem-mé magam válok”. Talán ezzel a mondattal leírható minden bűn forrása. Mert mikor Isten elé az embert helyezzük, akkor válunk önzővé, és ebből a szeretetlenségből további bűnök fakadnak.

Ám a gondoskodó Atya nem hagy minket ebben az állapotban, elküldte hozzánk egyszülött Fiát, Jézust, aki híddá vált a szakadék fölött, amit a bűneink ásnak és tágítanak egyre

kigyakorlat keretében beszélgettünk arról, miben fejlődhetünk még, megismerve az ő csoportjuk tapasztalatait.

Mindenekelőtt azonban az önismereti kérdések kerültek terítékre: hogyan viselkedünk a társainkkal, milyen álarcokat öltünk magunkra, hogy szeretetre méltóbbaknak tűnjünk, milyenek látnak a barátaink, ismerik-e az igazi arcunkat azok, akikkel csak ritkán találkozunk?

A Teremtés könyvében az első emberpár teremtésénél olvashatjuk: „És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó”. Az ember tehát jónak teremtődött, ezért azt is mondhatnánk, hogy az önmagunkkal való elégedetlenség ennek az alkotó szeretetnek a megkérdőjelezése.

Az első beszélgetések során az atyaképek is szóba kerültek. Az egyik előadó gondolata új nézőpontot adott számomra, miszerint az Istenről mint Atyáról alkotott képünk szoros összefüggésben van azzal, ahogy édesapánkat látjuk.

A második napi beszélgetések során azon elmélkedtünk, hogy az ősbűn során milyen változás állt be az Isten–ember kapcsolatban. A harmónia felbomlása abból is fakadt, hogy saját magunk akartuk irányítani az életünket a nekünk ajándékozott szabad akarat által, de valójában elvesztettük azt a békét, amit a paradicsomi lét jelentett. E beszélgetések kapcsán egy *Madách*-idézet jutott eszembe. Mikor meg-

szélesebbre. Ki is valójában Jézus? Az atyaképhez hasonlóan itt is különféleképp tudtuk megfogalmazni: talány, példakép, rendezőerő, maga a hit, a remény, a szeretet, út és cél, testvér, világítótorony. Azt egyértelműen kimondhattuk, hogy élő valóság, egyházunk és így közösségeink alapítója is.

Ezután két csoportra osztottak minket, és egy-egy problémahelyzetet kellett bemutatnunk. Míg az egyik csoportnak a megoldást is meg kellett találnia, addig a másikaknak nyitva kellett hagyni a kérdést. A türelmetlenségen nem lehetett segíteni, míg a magány feloldható a közösséghez tartozással, igazi, hús-vér emberekkel való beszélgetéssel, és így elérkeztünk a közösségek szerepéhez és a lelki napok fő kérdéséhez: hogyan létezhetnek kis csoportok az egyházon belül? Milyen célokat érdemes kitűzni egy, a mienkéhez hasonló csapatban? Miként érdemes szerveződnünk?

Az Új Aratás tagjainak tapasztalatait hallgatva új ötletek fogalmazódtak meg bennünk a folytatásról.

Mindannyiunk nevében ezúton is szeretném megköszönni az előadóknak, hogy személyes életük példáit és a közösségükben megélt tapasztalataikat megosztották velünk.

Ne azt mond: Uram, nézd mekkora viharba kerültem, hanem inkább azt: vihar, nézd mekkora az én Uram!

Ágh Nóra

Isten válaszol imáinkra, és képes csodát tenni

A tavaly októberi világmisszió ünnepén a verbita testvérek kiállítást rendeztek Angoláról. Említették, hogy mankókat és botokat gyűjtenek egy ott felépült missziós kórháznak. Sajnáltam, hogy angolai résztvevő nem volt közöttünk, mert így nagyon távolinak tűnt a nyugat-afrikai ország. Imáimban kértem Istentől, küldjön egy angolai missziós barátot, aki a gyűjtést lezáró ünnepségen megeleveníti hazáját, és nyitott szívvel elfogadja Isten személyes szeretetét is. Választ kaptam az imámra, mert megismertem *Amandiót*, akinek még a neve is Istent szeretőt jelent.

Örömmel eljött a meghívásunkra a Názáret Missziósházba. Kiderült, hogy egy rokona miatt ő is kötődik ahhoz a városhoz, ahol a verbita kórház működik. Népe nevében megköszönte a mankókat és a magyarok szolidaritását. Együtt imádkozott velünk, és hallhatta a felolvasott evangéliumot az Emberfiáról, aki dicsőségben jön el. A magyar és az angolai népnek is jó hír, hogy egy nap találkozhatunk az eljövendő Messiással. Amandio mesélt a háborús emlékeiről, majd egy messiási prófécia mondatát idézte: „Nemzet nemzet ellen kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul” (Iz 2,4). Szeretné, ha ez az ige életre kelne Angolában és az egész Földön. Elmondta, hogy hazájában, ahol sok évig húzódó polgárháború után végre béke van, sokan keresik Istent, olyanok is, akik eddig hallani sem akartak róla.

Az előadás után még hosszan beszélgettünk. Volt, aki viccesen megjegyezte, hogy a magyar világnyelv. Örömmel hallotta ghánai barátját Amandióval magyarul beszélgetni. Ritka élmény, hogy két afrikai épp a mi nyelvünkön érti meg egymást a legjobban. Diákéveiket mindketten hazánkban töltötték. Búcsúzóul angolai barátunk egy missziós naptárt kapott ajándékba. Ha az első oldalon kinyitja, ghánai társát láthatja, amint a magyarországi téli hidegben gye-
rekekkel játszik a hóban.

Amandio látogatását apró csoda is követte. Aznap a hó és a jég megnehezítette a közlekedést. Imádságban kértem Jézust, ha parancsolt a szélnek, és elállt a vihar, parancsoljon a hónak és a jégnek is. Ekkor Jézus, a Jó Pásztor képe jelent meg előttem, amint az angolai bárányt a vállán viszi az úton. Hamarosan megtörtént a csoda, és Amandio nemcsak a rendházba ért biztonsággal, de késő este épségben haza is tudott érni. A történet arról tanúskodik, hogy mindig életre kel az evangélium. Isten ma is válaszol a hitből fakadó imáinkra, és képes csodákat tenni.

Láng Edit

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

MÁRCIUS 27. • **TANÚJA VOLTAM EGY VERBITA MISSIONÁRIUS MINDENNAPJAINAK**

Előadó: dr. Hörcsik Edit, missziós önkéntes

ÁPRILISBAN • **ELMARAD**

MÁJUS 29. • **BOLDOG II. JÁNOS PÁL PÁPA, A NAGY MISSIONÁRIUS – ISTEN SZERETETÉNEK TANÚJA**

Előadó: Zygár Malgorzata ssp, missziós nővér

17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség)

18.00 – szentmise • 19.00 – előadás • 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

ANGOLA

Tisztálkodási- és tisztítószeres a Szent Lukács Kórháznak

Márta nővér írta, hogy naponta több mint 150 beteget látnak el a kórházban. Ahhoz, hogy a kórház tiszta és steril legyen, sok tisztálkodási- és tisztítószerre van szükségük.

Előre is hálásan köszönik az adományokat. Szívesen fogadnak:

- **MOSÓSZERT** • szappant (nem folyékony) • fogkefét, fogkrémet
- sampont • tusfürdőt

Minden eredeti csomagolású kell, hogy legyen.

A tisztítószereseket le lehet adni:

– Názáret Missziósház és Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

– Szent Imre Missziósház, 9730 Kőszeg, Park u. 1. Pf. 74.

Elérhetőség: Burbela Gergely svp atya

E-mail: verbita@verbita.hu • Telefon: 06-30/418-9196

Már Magyarország a hazám

Kedves Lourdu! Szeretnénk, ha a Világposta olvasói jobban megismernének. Mesélj magadról!

– *Chavvakula Lourdu Rajunak* hívnak. Indiából származom. Verbita kispap vagyok. Már tizenhárom éve vagyok tagja az Isteni Ige Társaságának. Szeptemberben tettem le az örökfogadalmat, s nemsokára befejezem teológiai tanulmányaimat is. Amikor a hivatásomra gondolok, nagy hála tölti el a szívem. Hiszek abban, hogy Isten nemcsak akkor hívja az embert, amikor belép a szemináriumba, hanem régtől ismer már minket. Hiszek abban, hogy az Úr már akkor meghívott engem, amikor megfogantam édesanyám méhében. Dél-Indiában születtem, Andhra Pradesh államban 1979-ben, egy kis faluban. Rayvaramban nőttem fel, ahol mintegy ötszáz katolikus él. Ott végeztem az általános iskolát is. Hálatalent szívvel gondolok édesanyámra, aki sokat imádkozott értem, a hivatásomért. Miért is akartam pap lenni? Imáimban sokat kértem az Urat, mutassa meg, mi a szándéka az életemmel, mi a hivatásom. A plébánosom élete meghatározó volt számomra. Az emberek mindig örültek, ha találkoztak velem, mert Isten szeretetét tudta átadni nekik. Mindig részt vettem a szentmiséken, s ministránsként szolgáltam az oltárnál.

Hogyan bontakozott ki missziós hivatásod?

– Kilencéves koromban a barátaimmal úszni mentünk a tóhoz. Ők már a vízben voltak, s nekem is mondták, hogy menjek. De ők egyre csak távolodtak, én pedig nem tudtam úszni, ezért elmerültem a vízben. Amikor édesanyám elmesélte nekem ezt a történetet, rájöttem, hogy ez az emlék még mindig frissen él bennem, bár nem nagyon törődtem vele. Akkor jöttem rá, hogy Istennek terve van velem. Amikor fuldokoltam, senki másra nem gondoltam, csak Istenre. Ő volt az utolsó gondolatom. A barátaim végül kimentettek a vízből. Életveszélyes ál-

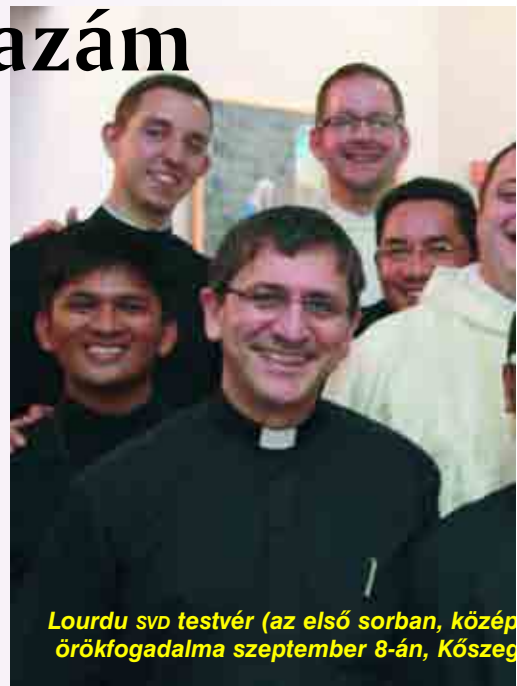
lapotban voltam. Szóltak édesanyámnak, aki ott ült mellettem, sírt és egy imát ismételtetett a szíve mélyén. Ha Isten megment, felajánl engem az ő szolgálatára. Isten meghallgatta az imáját. Bennem is élt a vágy, hogy pap legyek. Isten kiválaszt minket, jeleket ad. Amikor befejeztem az általános iskolát, az Isteni Ige Társaságába jelentkeztem. Vonzó volt számomra a közösség, mert tagjai a világ minden táján dolgoznak, s az igehirdetés a karizmájuk.

Miért éppen Magyarországra jöttél?

– Nagyon megszerettem a filozófiát. A tanulmányok befejeztével előljáróim el akartak küldeni teológiai továbbképzésre. Én azonban úgy éreztem, hogy szükségem van egy kis pasztorális vagy missziós gyakorlatra, ami még inkább gazdagíthatná kispapi életemet. S akkor lehetőség nyílt a tengerentúli gyakorlatra, amely nekünk, kispapoknak nagyon fontos. A verbita rend képzésben részesülő fiataljai elmehetnek más országokba missziós tapasztalatot szerezni. 2005-ben adódott ez a lehetőség. Mexikóba szerettem volna menni, s ezt is jelöltem meg az első helyen. Magyarország csak a második helyen állt nálam. Előljáróim döntöttek úgy, hogy Magyarországra jöjjenek. Örömmel fogadtam a döntésüket. Csak ezután kezdtem bővebb információkat szerezni Magyarországról. Úgy jöttem ide, hogy nem ismertem a nyelvet, az embereket... Hatalmas lépés volt ez számomra, új kontinensre, új országba érkeztem. Mivel tudtam, hogy Magyarország keresztény ország, úgy gondoltam, hogy itt mindennap telve vannak a templomok. Ám itt egészen más valóság fogadott.

Ennyi év ittlét után otthonodnak tekinted Magyarországot, vagy még mindig idegen föld számodra?

– Ahol szeretet van, ott van Isten. Amikor az ember szeretve érzi magát, otthon érzi magát. Az én tapasztalatom mindig az volt, akár Indiában,

Lourdu svd testvér (az első sorban, középen) örökfogadalmát szeptember 8-án, Kőszegen

akár másutt, hogy a szeretet alapján találja meg az ember az otthonát. Amikor Magyarországra jöttem, először idegennek tűnt minden. Sokat imádkoztam, hogy az Úr segítsen. Amikor elkezdtem szeretni ezt az országot, a nyelvet, a szokásokat, az itteni embereket, elkezdtem otthon érezni magamat.

Fel tudnál idézni egy olyan élményt, ami meghatározó volt abból a szempontból, hogy Magyarországra mint otthonodra tekintsz?

– Az első karácsony nagyon meghatározó volt számomra. Sok erőt merítettem akkor további missziós életemhez. Jézus születésének ünnepe elsősorban közösségi, családi ünnep, az ember családban szeretne ünnepelni, ám nekem szerzetesként a közösség a családom. Mégis úgy éreztem az első itt töltött karácsonyon, hogy nagyon hiányzik a családom, a kultúráim, a barátaim. Volt, amikor sírtam is emiatt. Meglepődtem, amikor az egyik missziós imaközösség tagjától kaptam egy karácsonyi képeslapot még a karácsony előtti napokban. Nagyon egyszerű gesztus volt ez, ám szeretetből fakadt. Az volt a képeslapra írva: „Lourdu Testvér! Áldott ünnepeket kívánok. Örülünk, hogy itt vagy Magyarországon. Szeretünk téged és imádkozunk érted.” E kifejezés „szere-

tünk téged”, segített abban, hogy megérezsem, tényleg itthon vagyok. Azóta is érzem, hogy az emberek szeretnek, imádkoznak értem, befogadtak. Vagyis úgy érzem, itthon vagyok.

Mi mindent csináltál eddig Magyarországon?

– Két évet töltöttem nyelvtanulással és plébániai gyakorlattal Jánosházán. Ezek után kezdtem el tanulmányaimat Budapesten, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán. Annak ellenére, hogy nem vagyok pap, mindig missziós munkát végezhettem. Már kezdettől fogva sok lehetőség nyílt arra, hogy elmenjek plébániákra, s beszéljek az indiai és a verbita misszióról, hogy tanúságot tegyek a hivatásomról. Hasznosak voltak a missziós hétvégék, amelyeket a missziós titkárság szervez. Ezek során szintén lehetőségem volt arra, hogy Isten Igéjét hirdessem fiataloknak, családoknak, közösségeknek. Ezért úgy gondolom, hogy a diakónus-szentelésem után nem lesz furcsa számomra, hogy prédikálnom kell, vagy előadást kell tartanom. Mindig fontosak voltak számomra az emberekkel való találkozások, hiszen csak így tudjuk Krisztust adni embertársainknak.

Mi az, ami szerzetesi–misszionáriusi életedet leginkább meghatározza?

– A képzésem során mindig kértem az Úrtól, hogy misszionáriusként a szeretet jele tudjak lenni mások számára. Misszionáriusnak lenni számomra azt jelenti, hogy igazi ember legyek, mint Jézus. Jézus Isten és igazi ember is volt. Igazi ember akarok lenni, aki meg tudja érteni embertársai problémáit. Az emberek között lenni és segíteni őket az Istenhez vezető úton, ez a misszionárius dolga.

Mit jelent számodra az örökfogadalom letétele?

– Nagyon fiatalon léptem be az Isteni Ige Társaságába. Már tizenhárom éve szerzetes vagyok. Hat éven keresztül újítottam meg mindig egy évre a fogadalmaimat. Tavaly már nagyon éreztem, hogy végleg el kell köteleznem magam Istennek. Az örökfogadalom letétele megerősített a hivatásomban. Ez volt az első állomás, amely továbbvisz a diakónusszentelés felé. Az örökfogadalom által megerősödtem és elkezdtem tervezni a jövőt, hogy mit is szeretnék majd tenni misszionárius papként. Ezenkívül pedig megerősítette bennem a társasághoz való tartozásomat is. Most már száz százalékgig verbita vagyok.

Kispapként már egyszer választottál országot. Ahogy ez a rendben bevett gyakorlat, az örökfogadalom előtt ismét meg kellett jelölnöd három országot.

– Igen, és most Magyarországot írtam az első helyre. Először is azért, mert sikerült jól megtanulnom magyarul. Másodsor pedig azért, mert Magyarországon nagy szükség van a lelkipásztori munkára. Nem azért akarok itt maradni, hogy jól érezzem magam, hanem hogy segítsék a lelkipásztori munkában. Magyarországon nagyon sok plébánia áll üresen, ezért úgy érzem, segítenem kell a magyarok lelkipásztori gondozásában. Bár Magyarország keresztény ország, szükség van az újraevangelizációra.

Kiss-Rigó László püspök atya április 30-án diakónussá szentel. Ez egy újabb lépés a papszentelés felé.

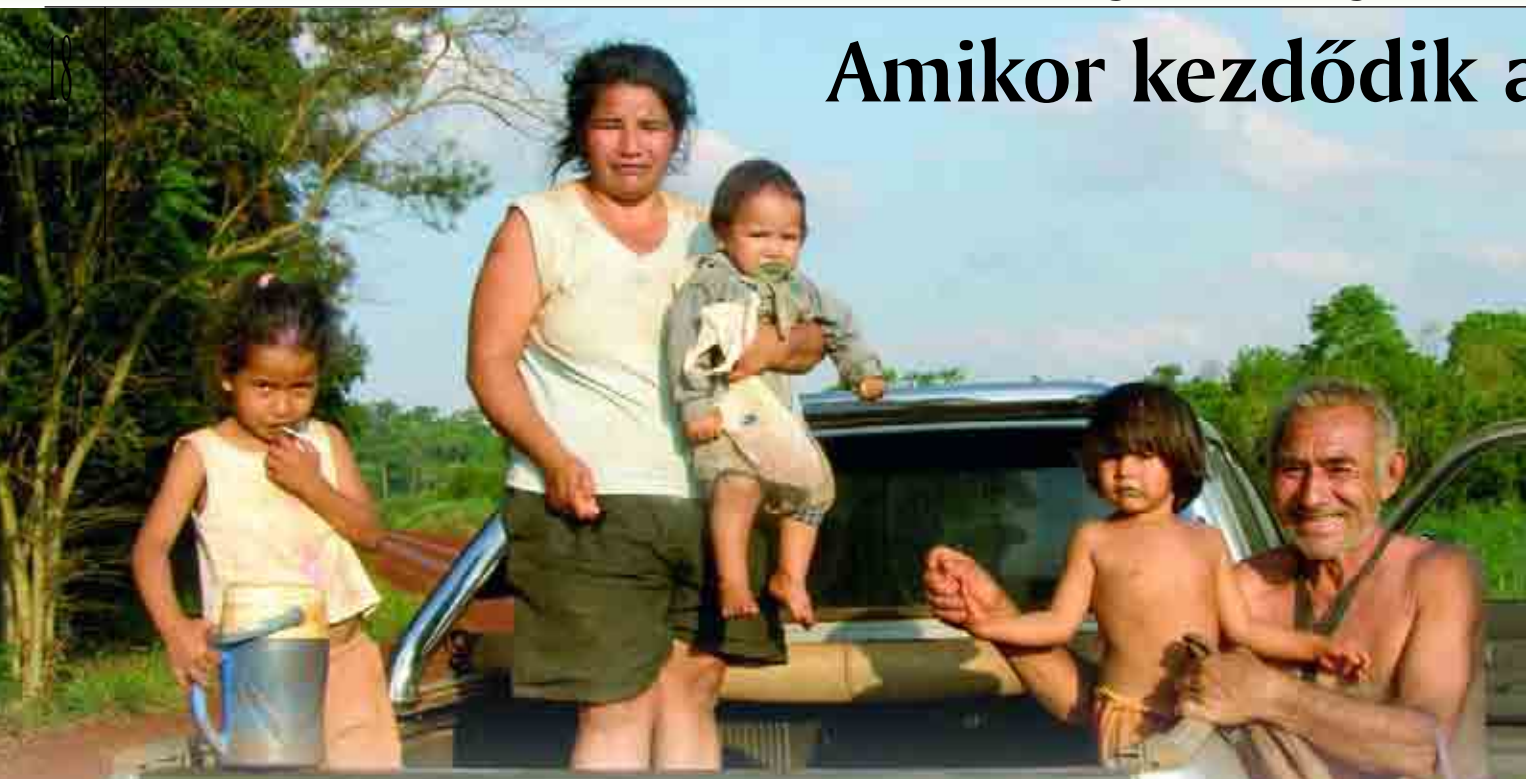
– A diakónusszentelés által az ember felveszi az elsőt a papi rendek közül, szerep lesz. A diakónia szó szolgálatot jelent. Diakónusként szeretném teljesen átadni magam a szolgálatra. A tartományi tanács úgy döntött, hogy cigánypasztorációval fogom tölteni diakónusi szolgálatomat. A rendtestvéremnek, József atyának fogok segíteni Körömben. Ezenkívül pedig az igehirdetéssel szeretnék többet foglalkozni, a bibliaértelmezéssel, hogy az embereknek át tudjam adni Jézus üzenetét, valamint a szentségek kiszolgáltatását is nagyon fontosnak tartom.

Ha jól tudom, a papszentelésed Indiában lesz.

– Szerettem volna, hogy Magyarországon legyen a papszentelés, mégis bizonyos okok miatt úgy alakult, hogy Indiában lesz. A szüleim még élnek. Négyen vagyunk testvérek, két fiú és két lány. A lányok már férjhez mentek, az öcsém pedig dolgozik. Ő a szüleimmel él, segít nekik. Indiában az a hagyomány, hogy a legidősebb fiú a szülőkkel marad, ő gondoskodik róluk idős korukban. Mivel én vagyok a legidősebb, nekem kellett volna otthon maradnom. De én nagyon éreztem, hogy Isten hív. Nagy bátortást jelentett számomra az az áldozat, amit az öcsém hozott. Odajött hozzám, amikor a hivatásomról gondolkodtam, s azt mondta, menjek, szolgáljak Istennek, ő majd otthon marad a szüleimmel és vigyáz rájuk. Ez nagy erőt adott nekem. Mind a mai napig hálát adok Istennek az öcsémért, aki meghozta értem ezt az áldozatot. Ha itt lenne a szentelésem Magyarországon, akkor nem tudna az egész család részt venni rajta. A szülőfalumból én leszek az első pap. Ezért a családom, a rokonaim, a plébánosom és a keresztény közösség tagjai kérték, hogy ezt az ünnepet inkább Indiában tartssuk, mert így mindenki ott lehet. Mindemellett pedig tanúságtétel is lesz, s pozitív hatással lehet új hivatásokra is. Ezért kértem a tartományi tanácsot, hogy Indiában lehessen a papszentelésem.

Burbela Gergely SVD

Amikor kezdődik a

P. Varga János SVD legutóbbi hazlátogatása során meghívott plébániájára, szakmai konzultációs igénnyel. Andresitó, az Iguazu vízesés közelében, három ország – Argentína, Brazília és Paraguay – határán van. János atya öt évig káplán volt, tavaly márciustól plébánosként szolgál. A verbitákról azt mondják: „ők a Szentlélek kommandósai”. Most alkalmam volt ezt a mindennapi életben saját szememmel megtapasztalni.

A plébániához húsz kápolna tartozik, kettő a városban, a többi az ültetvények mentén épült. Az atya állandóan akcióban van. Rendbe hozta és bekerítette a plébániát, vendéglakást alakított ki a garázs folytatásaként, megszervezte a karitás központot, az ifjúsági klubot. A szegény gyerekeknek ingyen konyhát működtet, korrepetálással, fejlesztő foglalkozásokkal, játékkal, napköziszerűen. A *padre* nem tudja pontosan, mekkora a plébániája. Ötven–száz kilométeres körzetben kb. ötvenezren tartoznak hozzá. A hívek fele a városban, fele pedig az ültetvényeken él. A városban lévő plébánián mindennap, a két kápolnában minden héten van szentmise. Az ültetvények mentén épült 18–20 kápolnába a plébános és a szintén verbita káplán havonta egy-két alkalommal jut el. A többi vasárnapon diakónusjelöltek, katekéták gondoskodnak az igeliturgiáról. Tabernakulum nemsokára már nyolc helyen lesz, az egyik férfi készítette őket. De a liturgikus tárgyak, kelyhek, monstranciák, örökmécses és egyebek beszerzése még gond.

A kápolnák többsége nehezen járható földutakon közelíthető meg. Eső után az utak csúszósak, ragadós sár vagy árvíz, kidöntött fák és villanyoszlopok gyakran akadályozzák az odajutást. A több kilométerre lakó hívek a sár miatt gyakran el sem tudnak jönni a misére. Többször előfordul, hogy rosszindulatú emberek felgyújtják a kápolnát. Ilyenkor a szabad ég alatt, a fák árnyékában, deszkabódében vagy egy elhagyatott iskolaépület étkezőjében, rögtönzött

oltáron misézik János atya, mert nem adja fel a küldetését. A lakosság erőfelé nagyon szegény, az épületek többsége lerobbant állapotú. A hívektől és a paptól óriási leleményesség szükséges, hogy a liturgia méltón legyen ünneplve. Sok helyen csak egyszerű, színes papírvirágok jelzik a díszítést, otthonról hoznak asztalterítőt és széket, a többi a padre sekrestye táskájából kerül elő. Abban a kápolnában, ahol a faépület teteje lyukas, mint a szita, nincs ablak és az oltár fölött az egyetlen dísz egy madárfészek – otlétemkor egyik mise után jelentkezett egy férfi, hogy a falat összetartó betonoszlop két oldalához hadd vakoljon még egy keveset. Le is fogja majd meszolni, így az oltár mögött a falból kiálló betonoszlop a kiegészítésekkel keresztet képezne... Első döbbenetem mégsem a megrendítő szegénység volt, hanem az a tapasztalat, hogy ezeken a helyeken, amikor elkezdődött a mise: bejött az Úr. Láthatatlanul, de valószínűleg érzékelhető volt a jelenléte. Isten közöttünk él – ilyen helyeken.

Mise után minden kápolnában sok a megbeszélni való. Az asszonyok díszítési, a férfiak karbantartási ötletekkel jelentkeznek, az atya részletesen magyarázza, hogyan kell az egyházi ruhákat elkülönítve kimosni, ilyenkor szervezik a gitárosokat, énekeseket, hogy legközelebb is szép legyen a liturgia. Bejelentik a beteget, akikhez vagy mise után vagy rövid időn belül elmegy az atya a szentségekkel. Hozák a gyerekeket, akiket keresztelni kell, az elsőáldozásokat, házasságkötéseket beszélnek meg, és természetesen mindig mindenütt a javításokat, szereléseket. Feszület, mikrofon vagy éppen rigli szerelés, szerelés, szerelés – véget nem érő bonyodalmak minden kápolnában. Hetente vagy gyakrabban irány az autószerelő műhely, mert a kocsival valamelyik alkatrésze mindig tönkremegy.

A kórházban szerdán délután 5-kor van mise. Megvárjuk, amíg a takarító néni befejezi a felmosást, kihúznak egy ke-

a mise, bejön az Úr

rekes tálalóasztalt egy kórteremből, papírszatyorból valaki elővarázsolja a szőlődíszes terítőt és a gyertyát. Fél perc és kész az oltár. Mise alatt a betegek állnak vagy guggolnak, csak a nagyon gyengéknek, infúziót viselőknak tudnak széket hozni. Mise után végigjárjuk a fekvőbetegeket. A velük folytatott rövid beszélgetésekből derül ki számomra, hogy csaknem mindenkit katolikusnak keresztelnek, de a hitüket igen kevesen élik, 30–40 éve nem gyóntak, nem áldoztak, nagyon sok házasság megkötésére nem kerülhetett sor. Az idősebbek közül sokan már a mise menetére, szövegeire, az imádságokra sem emlékeznek. Ahol katolikus kápol-

„Szájátva, figyelmesen hallgatják, sírnak, felszabadultan nevetnek, nagy átéléssel fogadják az Igét.”

na épült, a szomszéd telkeken megjelennek a különféle szekták. Ruhákat, édességeket osztogatnak, „szépen énekelnek”... csak a szentségektől csábítják vagy tiltják el a népet. Sokan átpártolnak a katolikus egyháztól a szektákba, az orvosoktól a kurandérokhoz (babonával gyógyító varázslók, füves emberek). Nagy lelki erő kell, hogy ennek fájdalmával az ember (a pap) egyedül nézzen farkasszemet.

A plébániához egyházi iskola is tartozik, de a város minden iskolájába hívogatják az atyát. A mezőgazdasági középiskolások részére szerdán reggel van mise. Ők a kollégiumi ételmaradékot rendszeresen az atyának adományozzák, amit a tarifásoknak szállítunk tovább. A *tarifere* szó napszámot, az ültetvényeken alkalmazott maté szedő, nincstelen alkalmi munkást jelent. Családjaik a városszéli pataknál, az út mellett, nylonfóliából tákolts viskókban laknak. Az atyát jól ismerik, mindig várják.

Bármikor hazamegy a plébániára, rendszerint várakozókat talál, akik messziről jönnek, tanácsokat kérnek, házasságukat akarják rendezni, házaikat megszenteltetni, élethelyzeti problémáikhoz, nevelési kérdésekhez kell az atya segítsége vagy véleménye, betegségeik miatt áldást kérnek, gyógyulást remélnék.

Hetente egyszer a cursillós csoport találkozik. Ima, evangélium olvasás és ennek kifejtése után szenvedélyes, gyakran humoros viták, élénk beszélgetések zajlanak késő estig. A plébániához tartozó csoportok, közösségek, szervezők, felelősök és intézkedők seregét számomra állandó jövés-menésük, hangos nevetgélésük, hidegvíz, jégkocka meg forró víz igényük, palacsinta vagy hússütésük jelezte. A szervezés egyszerűen, közvetlenül folyik, eredményét a Szent András napi *fiesta patronal* és a karácsonyi pásztorjáték grandiozus ünnepi műsora bizonyította.

János atya prédikációi felébresztik az embereket. Közvetlenül beszél, a jelenlévők ismereteihez igazodva teszi fel a kérdéseket. A hívek sokszor maguktól is beleszólnak, kérdeznek, vitatkoznak... Aztán az atya egy logikus fordulattal az evangélium nekünk szóló üzenetébe vezeti a népet. Szájátva, figyelmesen hallgatják, sírnak, felszabadultan nevetnek, nagy átéléssel fogadják az Igét.

Az öregekhez, betegekhez úttalan utakon viszi el a szentségeket. A házaknál tartott igeliturgiákon ott vannak a rokonok, a szomszédok is. Ezekon a családlátogatásokon

szinte mindenütt meséltek egy-egy történetet, hogyan gyógyultak meg az atya áldása után, hogyan rendeződött az életük tanácsadása, vigasztalása nyomán. Az emberek tanúságai arról szólnak, hogy a pap milyen fontos személy, ha Krisztust éli a hívek elé a tanítás, gyógyítás, megszentelés hármán hivatásának egységében.

Természetesen vannak gazdagok is Andresitóban, de az egyszerű nép nagyon szegény. Ezt nemcsak anyagiakra, hanem mentalitásra is értem. Indítékszegénységüket nem lehet csak örökletes vagy éghajlati dolgokkal magyarázni. Képzettségük alacsony, hitük gyenge, fejetlen. Nagy szükség van a misszionáriusokra. Ezer ötlet és kreativitás kell a megmozdításukhoz, ami csak nagyon tüzes, nagyon lángoló

hitből képes forrásozni. Hogyan szerezzen egy missziós pap ekkora hitet, ha egyedül van a „dzsungelben”? Ebben a feladattengerben az átlagember egy hét alatt kimerülne. János atya hihetetlen munkabírása láttán elgondolkodtam: ha nem az Isten hívná és tenné alkalmassá az embert ilyen szolgálatra, rövid időn belül kiégne, tönkremenne.

„Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.” Jézus erre azt válaszolta a vér folyásos asszonynak: „Bízzál lányom! A hited meggyógyított téged” (Mt 9,20–21). *Padre Juan* minden hónap első szombatján erre az evangéliumi gondolatra épülő gyógyító misét ajánl föl Andresitóban. A szertartást a szentmise záró áldása után kibővítik. A nép együtt marad szentségimádásra. A pap az oltárt leteríti „Krisztus köntösével”, azzal a palásttal vagy stólával, amellyel a misét celebrálta. Erre helyezi az Oltáriszentséget. A hívek elmélyülten imádkoznak Krisztus jelenlétében, és ha indíttatást éreznek, felállnak, az oltár elé térdepelnek, imádkozva, esetleg a „köntöst”, palástot vagy stólát megérintve magukban elmondják a kéréseiket Istennek. Addig, amíg valaki az oltár előtt térdepel, a pap és a nép csendben, a szívében imádkozik a térdeplőért. Miután ezt az áhítatot minden jelenlévő elvégezte, a pap személyenként, kézzel a jelenlévőket. Egyenként, csoportosan, családonként járulnak eléje. Végezetül az Eucharisztia felemelésével áldást ad az összes jelenlévőre és az Oltáriszentséget behelyezi a tabernákulumba.

A szentségek hallatlan fontossága Andresitóban és környékén *Padre Juan* munkája nyomán látható, hallható, fizikailag is érzékelhető. „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba lépj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul az én lelkem” – ezek a szavak valósággá válnak. Az Ige gyógyító, teremtő, átváltoztató hatását csak személyesen lehet átélni. Ehhez nemcsak a pap kell, hanem a nép is, amely így fogadja. Azt tapasztaltam, hogy amerre jártunk, az emberek egyszerűsége, szegénysége jobban hasonlított a bibliai értelemben vett gyermeki lelkületre, mint ahogy azt Európában nyomon követhetjük. Más misszionáriusoktól már hallottam korábban erről a lelki nyitottságról. Most személyesen láttam, hogy az evangélium öröme, a szentségek hatása, Krisztus jelenléte közöttünk mennyire egyszerű, nyilvánvaló.

Dr. Hörcsik Edit, missziós önkéntes

